

drede, der ere paa det foreliggende Budget. Jo, det er saamænd sikkert, det vilde være saare glædeligt, om man kunde faa nogle flere. Jeg vil betro det ærede Medlem, at jeg havde ogsaa begæret adskilligt flere, men det gik med denne Begæring, som det gik med Frederikshavns Havn og flere andre Ting, at den faldt for Øksen, da Budgettet skulde skæres til. Kan det ærede Medlem skaffe mig Støtte hos det højtærede Finansudvalg og Finansministeren til en forøget Bevilling, vil ingen blive gladere end jeg, og Trafikdirektøren ikke mindre. Han erkender tilfulde, at det er i Grunden for lidt med de halvfjerde Hundrede Godsvogne. Ganske vist maa vi aldrig vente, at den Tid skal komme, hvor der ikke paa nogen Tid af Aaret kan være Mangel paa Godsvogne. Hvis det skulde være saa, tror jeg, at Formanden for de jydsk Handelsforeningers Trafikudvalg, Konsul Cloos i Frederikshavn har Ret, naar han sagde paa Delegeretmødet i Esbjerg i Sommer, at saa var det et Vidnesbyrd enten om en daarlig Økonomi fra Statsbanernes Side eller om, at Varehandelen her i Landet var gaaet tilbage.

Det ærede Medlem for Møen (Emil Petersen) henvendte sig til mig om Bøgestrømmen og Ulfshalen. Der blev for nogle Aar siden givet en Bevilling paa 300,000 Kr. til Opmudring af Bøgestrømmen og med den Tilføjning, at hvad der sparedes derved, kunde anvendes paa at forsøge, om det var muligt at opmudre Ulfshalen saaledes, at den igen kunde blive sejlbar, som man mente, den havde været før. Resultatet af denne Bevilling har været, at Bøgestrømmen er bleven opmudret som forudsat, og det har kostet omtrent 200,000 Kr. Saa var der 100,000 Kr. tilbage. Man har da taget fat paa Ulfshalen, men det har vist sig at slaa ganske fejl. Det var nærvæd, at man havde faaet det hele opmudret; der manglede kun en Dags Arbejde, men saa kom der Storm eller Sogang, eller hvad det var, og ødelagde det hele, eller dog det meste af det. Man tog fat igen, men det er endt med, at det Maal, man prøvede at naa, har man maattet opgive; man kan ikke holde det Løb dybt nok. Naar det ærede Medlem paaberaabte sig, at man dog tidligere havde haft Sejlads derigennem, skal jeg citere et Par Linier af et Skrift, som Provst Daniel Schmidt udgav i 1846 og hvor det hedder om denne Sag — med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse det: „I 1792 var Dybden 5½ Fod“ —

altsaa den samme som nu, men som man mener er utilstrækkelig, og den er ogsaa utilstrækkelig for almindelig Sejlads — „og længere tilbage skal den en Gang have været saa ringe, at en Jolle neppe kunde flyde over. Vel skar en overordentlig Storm af N.N.V. Strømmen op i Februar 1793 til 8½ Fods Dybde“ — det er det, den helst skulde være — „men det varede kun 3 Aar, hvorefter Dybden aftog mere og mere, indtil den i 1821 kun var 5½ Fod“. Det er altsaa et Vidnesbyrd om, at her er „en Skæbne, mod hvilken man omsonst sig søger at bevæbne“. Saa spurgte det ærede Medlem, om man ikke kunde bruge de sparede Penge til fortsat Opmudring af Bøgestrømmen. Ja, de sparede Penge ere omtrent 28,000 Kr., men da det, der er forudsat ved Bevillingen, er gennemført, saa er jeg ikke sikker paa, om jeg har Lov at tage fat igen for den resterende Del af Bevillingen. Det kunne vi maaske tales nærmere ved om. Selvfølgelig gaar jeg ud fra, at man vil holde Bøgestrømmen i den Dybde, som det var forudsat, nemlig 8 Fod; men man kan ikke hveranden Dag skaffe Materiel og Penge dertil; det maa komme saadan efter Tid og Lejlighed.

Det ærede Medlem for Nakskov (Reventlow) ønskede en fast Bro mellem Sjælland og Falster. Det ønsker jeg med, og det hører til de Ting, som ogsaa ville komme for, naar vi komme til de mange store Spørgsmaal, som vi formodentlig allerede i næste Samling ville faa at se som Frugter af Jernbanekommissionens Arbejde. — Det ærede Medlem for Lyngby (Piper) klagede over det Ukrudt, som fandtes paa Baneskraaningerne; det var noget, man burde være i Fred for. Det er jeg ganske enig i. Men Statsbanerne gøre ogsaa en hel Del i den Retning; jeg synes, at man gør, hvad man kan, for at ikke dette Ukrudt skal brede sig og genere Naboerne. Man har nemlig følgende Ordning. Først prøver man at sælge Afgrøden paa Roden ved Auktion. Mange Steder faar man den glædelig solgt; andre Steder hænder det, at ingen vil byde. Saa tilbyder man Naboen, at han maa tage det hele for ingen Ting. Saa faar han baade Fordelen og slipper for Skaden. Vil han ikke det, saa lader man Banearbejderne tage Afgrøden mod at slaa Ukrudtet. Ville de heller ikke, ja saa har man ganske vist slaaet sig til Ro hidtil, idet man mener, at den Nabo, der ikke en Gang vil gøre saa meget, naar han faar det for ingen Ting, han har ikke saa megen Skade af Ukrudtet, som det ærede Medlem og